

Simai Ödön Halotti Anyakönyvi Kivonata

Halotti anyakönyvi kivonat.

Függelék szám	A bejegyzés helye (sz. és. és. és.)	Az elhunyt név (sz. és. és. és.)	Az elhunyt				Az elhunyt helye, ha az elhunyt másuttal nem volt	A halál oka
			Család és utóneve, állami név	születési helye	születési idő	születési idő		
	1929 Budapesti kerületi anyakönyvi hivatal	Simai Ede	Budapesti kerületi anyakönyvi hivatal	Budapesti kerületi anyakönyvi hivatal	1929 február 29-án	Budapesti kerületi anyakönyvi hivatal	Budapesti kerületi anyakönyvi hivatal	Budapesti kerületi anyakönyvi hivatal

Bizonyítom, hogy ez a kivonat a Budapesti VI. ker. anyakönyvi hivatalának tulajdonsága.

anyakönyvi hivatal halotti anyakönyvi kivonatát megerősítő

1929. február 29-án

11. sz. útja az A. U. 118. sz. útjához

Az 1929 februárjában elhunyt apukám, Simai Ede halotti anyakönyvi kivonata. Apám Pesten, a bölcsészkaron tanult. Nyelvész volt, magyar--német--görög--latin szakos tanár. Középiskolában kezdett tanítani, és tudomásom szerint még a Magyar Tudományos Akadémiától is felkérték, hogy hagyja el a hitét, mondván, hogy akkor jobban tudják támogatni, nagyobb esélye van arra, hogy a tudásának, szorgalmának, érdemeinek megfelelő munkát találjon. Bár apám nem volt vallásos, ősei hitéhez, zsidóságához ragaszkodott. Nem tért ki, pedig ezzel megalapozhatta volna a jövőjét a szó szakmai és egzisztenciális értelmében egyaránt. Az egyetemen nagyon jó tanárai voltak, Beöthy Zsolt, Gyulai Pál, Simonyi Zsigmond, Négyesy László. Anyámmal Pesten ismerkedtek meg. Amikor végzett az egyetemen, és már állása is volt, összeházasodtak. Először csak négy gyerek volt, aztán én, teljesen véletlenül, a legkésőbbi időben születtem. Apámat teljesen véletlenül éppen az 1919-es kommunista rezsim [lásd: Tanácsköztársaság] alatt nevezték ki gimnáziumi tanárnak. Ez szerencsétlen egybeesése volt a dolgoknak, a kinevezésnek semmi köze nem volt az aktuális politikai rendszerhez. Apám pályája emiatt teljesen derékba tört, a Horthy-rezsim alatt se tanári állást, se egyéb, a végzettségének megfelelő állást nem sikerült kapnia. Bécsbe ment, és ott kezdett valamit dolgozni. Anyám úgy tartotta el a négy gyereket, hogy kijárt Bécsbe vonattal, és nagyon sok ruhával a testén jött vissza. Nagyon vékony volt, így sokszor öt-hat drága ruhával jött haza. Jól tudott varrni, és ügyesen eladogatta a ruhákat. Amikor meglátogatta az apámat, ennivalót vitt ki neki, és visszafelé jövet hozta haza a ruhákat. És amikor elmúltak ezek a szerencsétlen évek, az apám visszakerült, már nem tanított -- nem taníthatott --, hanem nyelvészeti tanulmányokat írt, és dolgozott, amivel megbízták. Egyébként könyvelést is vállalt, azt hiszem, döntően ebből éltünk. Az apámról nagyon kevés emlékem van, mert három és fél éves voltam, amikor meghalt. Megkapta a spanyolnáthát, és négy nap alatt meghalt szegény.